

ור' יוחנן האי גמרא
 גמירי לה ר' שמעון
 ויהי תמידין להו
 הצורב מקיין בהו
 למזבח
 כלומר מקריבין אותן
 כמא לשון תמידין. אלא
 כמא לשון מגדים שאינן
 מקריבין הסעודה כן ענין
 תמידין המזבח. והני מילין
 תמידין דמקריבא עולות
 וניהו השאט מי מקריבין
 עולות לקיין למזבח
 כמא דרורן לאו כמא חובה
 (אלא) כגון כשרי
 שחטא שמעתידין וכיצא
 בהן א"ל מקריבין בנפול
 לאחור עולה דחשיקעה
 אלא כפרה אצ"ל וקפעה
 מון קדושה לאחר כפרה
 אטו לפני כפרה אלא
 מקריבין בדמיהן: אמר
 רבא אן גני שמיניא
 ויהי יריעה דשמיטא
 ויזכר. ואמאי נקרב הוא
 לגויה עולת זבחה. אלא
 אטו לפני כפרה לאחר
 כפרה אטו לפני כפרה.
 ונתיא מי הני מה
 כמביאין מן המותרות